

I

(Lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset)

DIREKTIIVIT

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI (EU) 2015/2436,

annettu 16 päivänä joulukuuta 2015,

jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä

(uudelleenlaadittu)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 artiklan 1 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyjärjestystä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 2008/95/EY ⁽³⁾ olisi tehtävä joitakin muutoksia. Selkeyden vuoksi kyseinen direktiivi olisi laadittava uudelleen.
- (2) Direktiivillä 2008/95/EY on yhdenmukaistettu aineellisen tavaramerkkilainsäädännön keskeisiä säännöksiä, joiden katsottiin direktiivin hyväksymisen aikaan vaikuttavan välittömimmin sisämarkkinoiden toimintaan estämällä tavaroiden vapaata liikkuvuutta ja palvelujen tarjoamisen vapautta unionissa.
- (3) Tavaramerkkisuoja jäsenvaltioissa on olemassa unionin tasolla saatavilla olevan suojan rinnalla; unionin tason suoja perustuu Euroopan unionin tavaramerkkeihin ("EU-tavaramerkit"), jotka ovat luonteeltaan yhtenäisiä, koko unionissa voimassa olevia neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 ⁽⁴⁾ mukaisesti. Tavaramerkkijärjestelmien rinnakkaisolo ja keskinäinen tasapaino kansallisella ja unionin tasolla on kulmakivenä lähestymistavassa, jota unioni noudattaa suhteessa teollis- ja tekijänoikeuksien suojaan.
- (4) Teollisoikeuksia koskevasta eurooppalaisesta strategiasta 16 päivänä heinäkuuta 2008 annetun tiedonannon jatkoksi komissio arvioi kattavasti tavaramerkkijärjestelmän yleistä toimintaa Euroopassa kokonaisuutena tarkasteltuna, eli unionin ja jäsenvaltioiden tasolla sekä myös näiden kahden välisen vuorovaikutuksen tasolla.

⁽¹⁾ EUVL C 327, 12.11.2013, s. 42.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 25. helmikuuta 2014 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston ensimmäisen käsittelyn kanta, vahvistettu 10. marraskuuta 2015 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä). Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 15. joulukuuta 2015.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2008/95/EY, annettu 22 päivänä lokakuuta 2008, jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä (EUVL L 299, 8.11.2008, s. 25).

⁽⁴⁾ Neuvoston asetus (EY) N:o 207/2009, annettu 26 päivänä helmikuuta 2009, yhteisön tavaramerkistä (EUVL L 78, 24.3.2009, s. 1).

- (5) Neuvosto pyysi 25 päivänä toukokuuta 2010 antamissaan päätelmissä Euroopan unionin tavaramerkkijärjestelmän tulevasta tarkistamisesta komissiota tekemään ehdotuksia asetuksen (EY) N:o 207/2009 ja direktiivin 2008/95/EY tarkistamiseksi. Direktiivin tarkistuksella olisi erityisesti toteutettava toimenpiteet, joilla direktiivi tehdään yhdenmukaisemmaksi asetuksen (EY) N:o 207/2009 kanssa; näin vähennettäisiin eroavuuksia Euroopan tavaramerkkijärjestelmässä kokonaisuudessaan, samalla kun säilytetään kansallinen tavaramerkkisuojaa houkuttelevana vaihtoehtona hakijoille. Tässä yhteydessä olisi varmistettava EU:n tavaramerkkijärjestelmän ja kansallisten tavaramerkkijärjestelmien toisiaan täydentävä suhde.
- (6) Komissio totesi 24 päivänä toukokuuta 2011 antamassaan tiedonannossa ”Teollis- ja tekijänoikeuksien sisämarkkinat”, että intressitahot vaativat jatkuvasti nopeampia, laadukkaampia ja rationaalisempia tavaramerkkien rekisteröintijärjestelmiä, jotka ovat myös johdonmukaisempia, käyttäjäystävällisempiä, yleisesti saatavilla ja uutta tekniikkaa hyödyntäviä, ja näihin vaatimuksiin vastaamiseksi unionin tavaramerkkijärjestelmää on tarpeen nykyaikaistaa kokonaisuudessaan ja sovittaa se internetiikakauteen.
- (7) Tätä direktiiviä koskevassa kuulemisessa ja arvioinnissa on havaittu, että huolimatta kansallisten säädösten aiemmasta osittaisesta yhdenmukaistamisesta on edelleen olemassa aloja, joilla yhdenmukaistamisen jatkaminen voisi vaikuttaa myönteisesti kilpailukykyyn ja kasvuun.
- (8) Hyvin toimivien sisämarkkinoiden vauhdittamista ja luomista koskevan tavoitteen edistämiseksi ja tavaramerkkien saannin ja suojaamisen helpottamiseksi unionissa ja siten eurooppalaisten yritysten, varsinkin pienten ja keskiuurten yritysten, kasvun ja kilpailukykyyn parantamiseksi on tarpeen mennä direktiivillä 2008/95/EY saavutettua rajallista lähentämistä pitemmälle ja ulotettava lähentäminen asetuksen (EY) N:o 207/2009 nojalla rekisteröinnillä suojattuja tavaramerkkejä sääntelevän aineellisen tavaramerkkilainsäädännön muihin osa-alueisiin.
- (9) Tavaramerkkien rekisteröintien saannin ja hallinnoinnin helpottamiseksi koko unionissa on olennaista lähentää aineellisen oikeuden lisäksi myös menettelysääntöjä. Tämän vuoksi tavaramerkkien rekisteröintiä koskevat keskeiset menettelysäännöt jäsenvaltioissa ja EU:n tavaramerkkijärjestelmässä olisi yhtenäistettävä. Kansallisen lainsäädännön mukaisten menettelyjen osalta riittää, kun vahvistetaan yleiset periaatteet, jolloin jäsenvaltiot voivat vapaasti antaa tarkempia sääntöjä.
- (10) On olennaista varmistaa, että rekisteröidyt tavaramerkit saavat saman suojan kaikkien jäsenvaltioiden oikeusjärjestelmissä. Unionissa laajalti tunnetuille EU-tavaramerkeille myönnettyä laajaa suojaa vastaava suoja olisi myönnettävä myös kansallisella tasolla kaikille rekisteröidyille tavaramerkeille, jotka ovat laajalti tunnettuja kyseisessä jäsenvaltiossa.
- (11) Tämä direktiivi ei saisi estää jäsenvaltioita jatkamasta vakiintuneiden tavaramerkkien suojaamista, mutta direktiivissä ne olisi otettava huomioon vain niiden suhteessa rekisteröityihin tavaramerkkeihin.
- (12) Niiden päämäärien saavuttaminen, joihin tällä lainsäädännön lähentämisellä pyritään, edellyttää, että rekisteröidyn tavaramerkin saamisen ja säilyttämisen edellytykset ovat kaikissa jäsenvaltioissa pääsääntöisesti samat.
- (13) Tämän vuoksi on tarpeen luetella esimerkkejä merkeistä, jotka voivat olla tavaramerkkeinä, jos ne ovat omiaan erottamaan yrityksen tavarat tai palvelut muiden yritysten tavaroista ja palveluista. Jotta voitaisiin saavuttaa tavaramerkkien rekisteröintijärjestelmän päämäärät eli turvata oikeusvarmuus ja moitteeton hallinto, on myös tärkeää vaatia, että merkki voidaan esittää tavalla, joka on selkeä, täsmällinen, riippumaton, helposti saatavilla, ymmärrettävä, kestävä ja objektiivinen. Merkki olisi sen vuoksi voitava esittää missä tahansa asianmukaisessa muodossa yleisesti saatavilla olevaa tekniikkaa käyttämällä eikä siten välttämättä graafisella tavalla, kunhan esitystapa tarjoaa mainittujen päämäärien kannalta tyydyttävät takeet.
- (14) Lisäksi perusteet tavaramerkin hylkäämiselle ja mitättömyydelle, mukaan lukien erottamiskyvyn puuttuminen tai tavaramerkin ja aikaisempien oikeuksien väliset ristiriidat, olisi lueteltava tyhjentävästi, vaikka jotkin näistä perusteista ovat valinnaisia jäsenvaltioille, joiden olisi sen vuoksi voitava säilyttää tai lisätä ne lainsäädäntönsä.

- (15) Unionin lainsäädännössä ja kansallisessa oikeudessa maantieteellisille merkinnöille annettavan suojatason yhdenmukaisen ja kattavan soveltamisen varmistamiseksi ehdottomien ja suhteellisten hylkäysperusteiden tutkinnassa koko unionissa tässä direktiivissä olisi oltava samat maantieteellisiä merkintöjä koskevat säännökset kuin asetuksessa (EY) N:o 207/2009. Lisäksi on aiheellista varmistaa, että ehdottomien perusteiden soveltamisalaa laajennetaan siten, että siihen kuuluvat myös viinejä koskevat suojatut perinteiset merkinnät ja aidot perinteiset tuotteet.
- (16) Rekisteröidyn tavaramerkin antaman suojan tarkoituksena on erityisesti taata, että tavaramerkki osoittaa alkuperän. Tämän suojan olisi oltava ehdoton, jos sekä merkki ja vastaava tunnus että tavarat tai palvelut ovat samoja. Suojan olisi oltava voimassa myös, jos sekä merkki ja tunnus että tavarat tai palvelut ovat samankaltaisia. On välttämätöntä määritellä samankaltaisuuden käsite suhteessa sekaannusvaaraan. Sekaannusvaaran, jonka arviointi riippuu lukuisista tekijöistä ja erityisesti siitä, kuinka hyvin tavaramerkki tunnetaan markkinoilla, vakiintuneeseen tai rekisteröityyn tunnuksen liittyvistä miellelyhtymistä sekä samankaltaisuuden asteesta tavaramerkin ja tunnuksen sekä niihin yhdistettyjen tavaroiden tai palvelujen välillä, olisi oltava erityinen edellytys tällaiselle suojalle. Sekaannusvaaran toteamistapojen ja erityisesti sitä koskevaa todistustaakkaa koskevien kysymysten olisi kuuluttava kansallisten menettelysäännösten alaan, eikä tämä direktiivi saisi estää soveltamasta tällaista lainsäädäntöä.
- (17) Jotta voidaan turvata oikeusvarmuus ja se, että etuoikeusperiaatetta, jonka mukaan rekisteröity aiempi tavaramerkki asetetaan etusijalle suhteessa myöhemmin rekisteröityihin tavaramerkkeihin, noudatetaan täysin, on tarpeen säätää, että tavaramerkin tuomien oikeuksien noudattamisen varmistaminen ei saisi vaikuttaa ennen tavaramerkin haku- tai etuoikeuspäivää saatuihin tavaramerkkien haltijoiden oikeuksiin. Tällainen lähestymistapa on sopusoinnussa 15 päivänä huhtikuuta 1994 tehdyn teollis- ja tekijänoikeuksien kauppiaan liittyviä näkökohtia koskevan sopimuksen, jäljempänä 'TRIPS-sopimus', 16 artiklan 1 kohdan kanssa.
- (18) On aiheellista säätää, että tavaramerkin loukkaus voidaan vahvistaa vain, jos havaitaan, että loukkaavaa merkkiä tai tunnusta käytetään elinkeinotoiminnassa tavaroiden tai palvelujen erottamiseksi toisistaan. Tunnuksen käytön muihin tarkoituksiin kuin tavaroiden tai palveluiden erottamiseksi toisistaan olisi kuuluttava kansallisen lainsäädännön säännösten soveltamisalaa.
- (19) Tavaramerkin loukkauksen käsitteeseen olisi kuuluttava myös merkin käyttö toiminimenä tai vastaavana nimityksenä, siltä osin kuin käytön tarkoituksena on tavaroiden tai palvelujen erottaminen toisistaan.
- (20) Jotta voidaan turvata oikeusvarmuus ja täysi yhdenmukaisuus unionin erityisen lainsäädännön kanssa, on aiheellista säätää, että tavaramerkin haltijalla olisi oltava oikeus kieltää kolmatta osapuolta käyttämästä merkkiä vertailevassa mainonnassa, jos tällainen vertaileva mainonta on vastoin Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2006/114/EY⁽¹⁾.
- (21) Tavaramerkkisuojan lujittamiseksi ja väärentämisen torjunnan tehostamiseksi sekä ottaen huomioon jäsenvaltioiden kansainväliset veloitteet, jotka perustuvat Maailman kauppajärjestön (WTO) oikeuskehukseen, erityisesti tullitariffeja ja kauppaa koskevan yleissopimuksen V artiklaan, joka koskee kauttakulun vapautta, ja geneeristen lääkkeiden osalta 14 päivänä marraskuuta 2001 hyväksytyyn, TRIPS-sopimusta ja kansanterveyttä koskevaan WTO:n Dohan ministerikokouksen julistukseen, tavaramerkin haltijalla olisi oltava oikeus estää kolmansia osapuolia tuomasta tavaroita elinkeinotoiminnan yhteydessä siihen jäsenvaltioon, jossa tavaramerkki on rekisteröity, vaikka niitä ei luovuteta siellä vapaaseen liikkeeseen, jos tällaiset tavarat tulevat kolmansista maista ja niillä on ilman lupaa tavaramerkki, joka on samanlainen tai olennaisesti samankaltainen kuin tavaramerkki, joka on rekisteröity kyseisenkaltaisille tavaroille.
- (22) Tätä varten olisi oltava sallittua, että tavaramerkin haltijat estävät tavaramerkkiä loukkaavien tavaroiden maahanpääsyn ja tällaisten tavaroiden sijoittamisen kaikissa tullitoiminnan tilanteissa, mikä koskee erityisesti kauttakulkua, uudelleenlastausta, varastointia, vapaa-alueita, väliaikaista varastointia, sisäistä jalostusta ja väliaikaista pääsyä, mukaan lukien siinä tapauksessa, ettei tällaisia tavaroita ole tarkoitus saattaa kyseisen jäsenvaltion markkinoille. Tullitarkastuksia tehdessään tulliviranomaisten olisi käytettävä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 608/2013⁽²⁾ säädettyä toimivaltaa ja siinä määriteltyjä menettelyjä, myös oikeudenhaltijoiden pyynnöstä. Tulliviranomaisten olisi erityisesti suoritettava asiaankuuluvat tarkastukset riskianalyysin kriteerien perusteella.

(1) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/114/EY, annettu 12 päivänä joulukuuta 2006, harhaanjohtavasta ja vertailevasta mainonnasta (EUVL L 376, 27.12.2006, s. 21).

(2) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 608/2013, annettu 12 päivänä kesäkuuta 2013, teollis- ja tekijänoikeuksien tullivalvonnasta ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1383/2003 kumoamisesta (EUVL L 181, 29.6.2013, s. 15).

- (23) Jotta voitaisiin sovittaa yhteen toisaalta tarve varmistaa tosiasiallinen tavaramerkkioikeuksien noudattaminen ja toisaalta tarve välttää se, että estettäisiin laillisten tavaroiden kaupan pitäminen vapaasti, tavaramerkin haltijan oikeuden olisi rauettava, jos tämän mukaisesti käynnistetyn menettelyn aikana, kun asia on annettu sellaisen lainkäyttöelimen tai muun viranomaisen käsiteltäväksi, jolla on toimivalta tehdä ratkaisu siitä, onko rekisteröityä tavaramerkkiä loukattu, tavaroiden ilmoittaja tai tavaroiden haltija pystyy osoittamaan, että rekisteröidyn tavaramerkin haltijalla ei ole oikeutta estää tavaroiden saattamista markkinoille maassa, joka on niiden lopullinen määränpää.
- (24) Asetuksen (EU) N:o 608/2013 28 artiklassa säädetään, että oikeudenhaltijaa pidetään korvausvelvollisena tavaroiden haltijan kärsimistä vahingoista muun muassa silloin, kun myöhemmin todetaan, että kyseiset tavarat eivät loukkaa teollis- tai tekijänoikeutta.
- (25) Olisi toteutettava asianmukaisia toimenpiteitä geneeristen lääkkeiden sujuvan kauttakulun varmistamiseksi. Yhteisen kansainvälisen nimistön mukaisten nimien (INN-nimet) osalta, jotka maailmanlaajuisesti tunnustetaan lääkevalmisteiden vaikuttavien aineiden geneerisiksi nimiksi, on tärkeää ottaa asianmukaisesti huomioon tavaramerkkioikeuksien vaikutusten nykyiset rajoitukset. Tästä syystä tavaramerkin haltijalla ei saisi olla oikeutta lääkkeen vaikuttavan ainesosan yhteisen kansainvälisen nimistön mukaisen nimen (INN) ja tavaramerkin välisten samankaltaisuuksien perusteella estää kolmatta osapuolta tuomasta tavaroista jäsenvaltioon, jossa tavaramerkki on rekisteröity, jos niitä ei luovuteta siellä vapaaseen liikkeeseen.
- (26) Jotta rekisteröityjen tavaramerkkien haltijat voisivat torjua väärentämistä tehokkaammin, niillä olisi oltava oikeus kieltää loukkaavan tavaramerkin paneminen tavaroihin ja tietyt tavaramerkin panemista edeltävät valmistelutoimet.
- (27) Tavaramerkillä myönnettävien yksinoikeuksien ei pitäisi antaa tavaramerkin haltijalle oikeutta kieltää kolmansia osapuolia käyttämästä merkkejä tai merkintöjä, kun käyttö on oikeudenmukaista ja noudattaa siten hyvää liiketapaa. Tasapuolisten olosuhteiden luomiseksi toiminimille ja tavaramerkeille sitä taustaa vasten, että toiminimille myönnetään säännönmukaisesti rajoittamaton suoja myöhempiä tavaramerkkejä vastaan, tällaisen käytön olisi katsottava kattavan ainoastaan kolmannen osapuolen henkilönimen käytön. Tällaisen käytön olisi lisäksi sallittava kuvailevien tai muiden kuin erottamiskykyisten merkkien tai merkintöjen käyttö yleensä. Tavaramerkin haltijalla ei myöskään saisi olla oikeutta estää tavaramerkin oikeudenmukaista ja vilpittömää käyttöä tavaroiden tai palvelujen tunnistamiseen haltijan tavaroiksi tai palveluiksi tai viitattaessa tavaroihin tai palveluihin haltijan tavaroina tai palveluina. Tavaramerkin käyttö, jolla kolmannet osapuolet pyrkivät kiinnittämään kuluttajan huomion sellaisten aitojen tavaroiden jälleenmyyntiin, jotka on alun perin myyty tavaramerkin haltijan toimesta tai suostumuksella Euroopan unionissa, olisi katsottava oikeudenmukaiseksi, kun siinä samalla noudatetaan hyvää liiketapaa. Kolmansien osapuolien toimesta taiteellista ilmaisua varten tapahtuva tavaramerkin käyttö olisi katsottava oikeudenmukaiseksi, kun siinä samalla noudatetaan hyvää liiketapaa. Lisäksi tätä direktiiviä olisi sovellettava tavalla, jolla varmistetaan perusoikeuksien ja -vapauksien sekä varsinkin sananvapauden täysimääräinen kunnioittaminen.
- (28) Tavaroiden vapaan liikkuvuuden periaatteesta johtuu, ettei tavaramerkin haltijalla olisi oltava oikeutta kieltää kolmatta osapuolta käyttämästä tavaramerkkiä tavaroissa, jotka haltija itse tai hänen suostumuksellaan joku muu on laskenut liikkeeseen unionissa tätä tavaramerkkiä käyttäen, jollei haltija ole laillisin perustein oikeutettu vastustamaan tavaroiden myöhempää kaupan pitämistä.
- (29) Oikeusvarmuuden vuoksi ja puuttumatta epäoikeutetulla tavalla aikaisemman tavaramerkin haltijan etuihin on tärkeää säätää, että tämä ei enää saa vaatia omaa tavaramerkkiään myöhemmän tavaramerkin mitättömäksi julistamista tai vastustaa sen käyttämistä, jos hän on käyttämisestä tietoisena sallinut pitkähkön ajan jatkuneen käyttämisen eikä myöhempää tavaramerkkiä koskevaa hakemusta ole tehty vilpillisessä mielessä.
- (30) Oikeusvarmuuden turvaamiseksi ja laillisesti saatujen tavaramerkkioikeuksien suojaamiseksi on aiheellista ja tarpeen säätää vaikuttamatta periaatteeseen, jonka mukaan myöhempää tavaramerkkiä ei voida toimeenpanna vastoin aikaisempaa tavaramerkkiä, että aikaisempien tavaramerkkien haltijoilla ei saisi olla oikeutta saada myöhempää tavaramerkkiä hylätyksi tai mitätöidyksi eikä vastustaa sen käyttöä, kun myöhempi tavaramerkki saatiin ajankohtana, jona aikaisempi tavaramerkki olisi voitu julistaa mitättömäksi tai menettää esimerkiksi siksi, että se ei ollut vielä saavuttanut erottamiskykyä käytössä, tai jos aikaisempaa tavaramerkkiä ei voitu toimeenpanna vastoin myöhempää tavaramerkkiä, koska tarvittavat edellytykset eivät täytyneet, esimerkiksi kun aikaisempi tavaramerkki ei ollut vielä laajalti tunnettu.

- (31) Tavaramerkit täyttävät tarkoituksensa, joka on tavaroiden tai palvelujen erottaminen muista tavaroista ja palveluista ja valmiuksien antaminen kuluttajille tehdä tietoon perustuvia valintoja, vain silloin kun tavaramerkkejä todella käytetään markkinoilla. Käyttöä koskeva vaatimus on tarpeen myös unionissa rekisteröityjen ja suojattujen tavaramerkkien kokonaismäärän ja samalla niitä koskevien riitojen määrän vähentämiseksi. Tämän vuoksi on tärkeää edellyttää, että rekisteröityjä tavaramerkkejä todella käytetään niiden tavaroiden tai palvelujen yhteydessä, joita varten ne on rekisteröity, tai jos niitä ei käytetä tässä yhteydessä viiden vuoden kuluessa rekisteröintimenettelyn päätökseen saattamisen päivämäärästä, että ne ovat menetettävissä.
- (32) Rekisteröity tavaramerkki olisi siten suojattava vain siltä osin, kuin sitä todella käytetään, eikä rekisteröidyn aikaisemman tavaramerkin pitäisi antaa haltijalleen oikeutta vastustaa tai mitätöidä myöhempää tavaramerkkiä, jos kyseinen haltija ei ole asettanut tavaramerkkiään todelliseen käyttöön. Lisäksi jäsenvaltioiden olisi säädettävä, että tavaramerkkiin ei voida vedota pätevästi loukkausta koskevassa oikeudenkäynnissä, jos väitteen johdosta todetaan, että tavaramerkki voitaisiin menettää, tai kun myöhempää oikeutta vastaan aloitetaan oikeudelliset toimenpiteet, tavaramerkki olisi voitu menettää, kun myöhempi oikeus saatiin.
- (33) On aiheellista säätää, että jos kansallisen tavaramerkin tai tavaramerkin, jonka kansainvälinen rekisteröinti on voimassa jäsenvaltiossa, perusteella on vaadittu aiemmuutta EU-tavaramerkille ja tavaramerkistä, johon aiemmuusvaatimus perustuu, on sen jälkeen luovuttu tai sen on annettu raueta, kyseisen tavaramerkin pätevyys voidaan edelleen riitauttaa. Riitautus olisi rajattava tilanteisiin, joissa tavaramerkki olisi voitu julistaa mitättömäksi tai menettää ajankohtana, jona se poistettiin rekisteristä.
- (34) Johdonmukaisuuden vuoksi ja tavaramerkkien kaupallisen hyödyntämisen helpottamiseksi unionissa olisi säännöt, joita sovelletaan tavaramerkkeihin omistusoikeuden kohteina, yhtenäistettävä asianmukaisessa laajuudessa jo voimassa olevien EU-tavaramerkkejä koskevien sääntöjen kanssa, ja niihin olisi kuuluttava sääntöjä luovutuksesta ja siirrosta, käyttöluvasta, esineoikeuksista sekä pakkotäytäntöönpanosta.
- (35) Yhteisömerkit ovat osoittautuneet hyödylliseksi välineeksi sellaisten tavaroiden tai palvelujen myynnin edistämiseksi, joilla on yhteisiä erityisominaisuuksia. Sen vuoksi kansallisiin yhteisömerkkeihin on aiheellista soveltaa samankaltaisia sääntöjä kuin Euroopan unionin yhteisömerkkeihin.
- (36) Tavaramerkkisuojan saannin parantamiseksi ja helpottamiseksi sekä oikeusvarmuuden ja ennakoitavuuden lisäämiseksi olisi jäsenvaltioissa noudatettavan tavaramerkkien rekisteröintimenettelyn oltava tehokas ja avoin, ja siinä olisi noudatettava EU-tavaramerkkeihin sovellettavien sääntöjen kaltaisia sääntöjä.
- (37) Oikeusvarmuuden turvaamiseksi tavaramerkkioikeuksien soveltamisalan osalta ja tavaramerkkisuojan saannin helpottamiseksi tavaramerkkihakemuksen kattamien tavaroiden ja palvelujen nimikkeisiin ja luokitukseen olisi sovellettava samoja sääntöjä kaikissa jäsenvaltioissa, ja säännöt olisi yhtenäistettävä EU-tavaramerkkeihin sovellettavien sääntöjen kanssa. Jotta toimivaltaiset viranomaiset ja talouden toimijat voisivat määrittää pelkästään hakemuksen perusteella haettavan tavaramerkkisuojan laajuuden, tavarat ja palvelut olisi nimettävä riittävän selkeästi ja täsmällisesti. Yleisnimikkeiden käyttöä olisi tulkittava siten, että se kattaa vain nimikkeen kirjaimellisen merkityksen selkeästi kattamat tavarat ja palvelut. Selkeyden ja oikeusvarmuuden vuoksi jäsenvaltioiden teollisoikeuksien keskusvirastojen ja Benelux-maiden teollis- ja tekijänoikeusviraston olisi yhteistyössä toistensa kanssa pyrittävä kokoamaan luettelo hallinnollisista käytännöistä, joita kukin keskusvirasto noudattaa tavaroiden ja palvelujen luokituksessa.
- (38) Tehokkaan tavaramerkkisuojan varmistamiseksi jäsenvaltioiden olisi luotava tehokas hallinnollinen väitemenettely, jonka avulla ainakin aikaisempien tavaramerkkioikeuksien haltija ja henkilöt, joilla on asiaankuuluvan lain nojalla oikeus käyttää suojatusta alkuperänimityksestä tai maantieteellisestä merkinnästä johtuvia oikeuksia, voivat vastustaa tavaramerkkihakemuksen rekisteröintiä. Tarjotakseen tehokkaat keinot tavaramerkkien menettämiseen tai julistamiseen mitättömiksi jäsenvaltioiden olisi lisäksi säädettävä menettämisessä tai mitättömäksi julistamisessa noudatettavasta hallinnollisesta menettelystä pidemmässä kansallisen lainsäädännön osaksi saattamista koskevassa määräajassa, joka on seitsemän vuotta tämän direktiivin voimaantulosta.

- (39) On suotavaa, että jäsenvaltioiden teollisoikeuksien keskusvirastot ja Benelux-maiden teollis- ja tekijänoikeusvirasto tekevät yhteistyötä keskenään ja Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston kanssa kaikilla tavaramerkkien rekisteröinnin ja hallinnoinnin aloilla edistääkseen käytäntöjen ja välineiden lähentämistä esimerkiksi luomalla ja päivittämällä yhteisiä tai toisiinsa yhdistettyjä tietokantoja ja portaaleita konsultaatioita ja tutkimuksia varten. Jäsenvaltioiden olisi myös varmistettava, että niiden keskusvirastot tekevät yhteistyötä keskenään ja Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston kanssa kaikilla muilla toimintansa aloilla, jotka ovat merkityksellisiä tavaramerkkien suojaamiseksi unionissa.
- (40) Tämä direktiivi ei saisi estää jäsenvaltioita soveltamasta tavaramerkkeihin muita kuin tavaramerkkilainsäädäntönsä säännöksiä, esimerkiksi niiden vilpillistä kilpailua, yksityisoikeudellista vastuuta tai kuluttajansuojaa koskevia säännöksiä.
- (41) Jäsenvaltioita sitoo teollisoikeuden suojelemista koskeva Pariisin yleissopimus, jäljempänä 'Pariisin yleissopimus', ja TRIPS-sopimus. On välttämätöntä, että tämä direktiivi on täysin yhdenmukainen mainittujen yleissopimuksen ja sopimuksen kanssa. Tämä direktiivi ei saisi vaikuttaa kyseisistä yleissopimuksesta ja sopimuksesta johtuviin jäsenvaltioiden velvoitteisiin. Tarvittaessa olisi sovellettava Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 351 artiklan toista kohtaa.
- (42) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitteita, joita ovat hyvin toimivien sisämarkkinoiden vahvistaminen ja luominen sekä tavaramerkkien rekisteröinnin, hallinnoimisen ja suojaamisen helpottaminen unionissa kasvun ja kilpailukyvyyn edistämiseksi, vaan ne voidaan niiden laajuuden ja vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla. Sen vuoksi unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.
- (43) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 95/46/EY⁽¹⁾ säännellään henkilötietojen käsittelyä, joka suoritetaan jäsenvaltioissa tässä direktiivissä tarkoitetuissa yhteyksissä.
- (44) Euroopan tietosuojavaltuutettua on kuultu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001⁽²⁾ 28 artiklan 2 kohdan mukaisesti, ja hän on antanut lausunnon 11 päivänä heinäkuuta 2013.
- (45) Velvollisuus saattaa tämä direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä olisi rajoitettava koskemaan ainoastaan niitä säännöksiä, joilla muutetaan aikaisemman direktiivin sisältöä. Velvollisuus saattaa sisällöltään muuttumattomat säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöä perustuu aikaisempaan direktiiviin.
- (46) Tämä direktiivi ei vaikuta jäsenvaltioiden direktiivin 2008/95/EY mukaiseen velvollisuuteen, joka koskee direktiivin 2008/95/EY liitteessä I olevassa B osassa esitettyä määräaika, jossa neuvoston direktiivi 89/104/ETY⁽³⁾ on saatettava osaksi kansallista lainsäädäntöä,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 LUKU

YLEISET MÄÄRÄYKSET

1 artikla

Soveltamisala

Tätä direktiiviä sovelletaan tavaroiden tai palvelujen osalta kaikkiin tavaramerkkeihin, jotka on rekisteröity jäsenvaltiossa varsinaisiksi tavaramerkeiksi tai takuu- tai tarkastusmerkeiksi taikka yhteisömerkeiksi tai joiden rekisteröimiseksi tällaiseksi merkiksi on tehty hakemus jäsenvaltiossa taikka jotka on rekisteröity tai joiden rekisteröimiseksi on tehty hakemus Benelux-maiden teollis- ja tekijänoikeusvirastoon tai joiden kansainvälinen rekisteröinti on voimassa jäsenvaltiossa.

⁽¹⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 95/46/EY, annettu 24 päivänä lokakuuta 1995, yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 45/2001, annettu 18 päivänä joulukuuta 2000, yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta (EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1).

⁽³⁾ Ensimmäinen neuvoston direktiivi 89/104/ETY, annettu 21 päivänä joulukuuta 1988, jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä (EYVL L 40, 11.2.1989, s. 1).

2 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan

- a) 'keskusvirastolla' tavaramerkkien rekisteröinnistä vastaavaa jäsenvaltion teollisoikeuksien keskusvirastoa tai Benelux-maiden teollis- ja tekijänoikeusvirastoa;
- b) 'rekisterillä' keskusviraston pitämää tavaramerkkirekisteriä.

2 LUKU

TAVARAMERKKEJÄ KOSKEVA AINEELLINEN OIKEUS

1 JAKSO

Tavaramerkin muodostavat merkit

3 artikla

Merkit, jotka voivat muodostaa tavaramerkin

Tavaramerkkinä voi olla mikä tahansa merkki, erityisesti sanat, henkilönnimet mukaan lukien, tai kuviot, kirjaimet, numerot, värit, tavaroiden tai niiden päällyksen muoto tai äänet, jos:

- a) sellaisella merkillä voidaan erottaa yrityksen tavarat tai palvelut muiden yritysten tavaroista tai palveluista; ja
- b) merkki voidaan esittää rekisterissä tavalla, joka mahdollistaa sen, että toimivaltaiset viranomaiset ja yleisö voivat määrittää sen haltijan saaman suojan selkeän ja täsmällisen kohteen.

2 JAKSO

Hylkäysperusteet ja mitättömyysperusteet

4 artikla

Ehdottomat hylkäys- ja mitättömyysperusteet

1. Seuraavia merkkejä ei saa rekisteröidä tai, jos ne on rekisteröity, ne on julistettava mitättömiksi:
 - a) merkit, jotka eivät voi olla tavaramerkkeinä;
 - b) tavaramerkit, joilta puuttuu erottamiskyky;
 - c) yksinomaan sellaisista merkeistä tai merkinnöistä muodostuvat tavaramerkit, jotka voivat elinkeinotoiminnassa osoittaa tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia;
 - d) yksinomaan sellaisista merkeistä tai merkinnöistä muodostuvat tavaramerkit, jotka ovat tulleet yleisessä kielenkäytössä tai hyvän kauppatavan mukaan tavanomaisiksi;
 - e) merkit, jotka muodostuvat yksinomaan
 - i) tavaroiden luonteenomaisesta muodosta tai muusta ominaispiirteestä;
 - ii) teknisen tuloksen saavuttamiseksi välttämättömästä tavaroiden muodosta tai muusta ominaispiirteestä;
 - iii) tavaroiden arvoon olennaisesti vaikuttavasta tavaroiden muodosta tai muusta ominaispiirteestä;
 - f) tavaramerkit, jotka ovat yleisen järjestyksen tai hyvän tavan vastaisia;
 - g) tavaramerkit, jotka ovat omiaan johtamaan yleisöä harhaan esimerkiksi tavaroiden tai palvelujen luonteen, laadun tai maantieteellisen alkuperän suhteen;

- h) tavaramerkit, joihin ei ole saatu toimivaltaisten viranomaisten lupaa ja joita Pariisin yleissopimuksen 6 ter artiklan mukaan ei saa rekisteröidä tai jotka mainitun artiklan mukaan on julistettava mitättömiksi;
- i) tavaramerkit, jotka on jätetty rekisteröinnin ulkopuolelle alkuperänimitysten tai maantieteellisten merkintöjen suoja koskevan unionin lainsäädännön tai kyseisen jäsenvaltion kansallisen oikeuden nojalla tai sellaisten kansainvälisten sopimusten nojalla, joissa unioni tai kyseinen jäsenvaltio on sopimuspuolena;
- j) tavaramerkit, jotka on jätetty rekisteröinnin ulkopuolelle viinejä koskevien perinteisten merkintöjen suoja koskevan unionin lainsäädännön tai sellaisten kansainvälisten sopimusten nojalla, joissa unioni on sopimuspuolena;
- k) tavaramerkit, jotka on jätetty rekisteröinnin ulkopuolelle aitojen perinteisten tuotteiden suoja koskevan unionin lainsäädännön tai sellaisten kansainvälisten sopimusten nojalla, joissa unioni on sopimuspuolena;
- l) tavaramerkit, jotka muodostuvat sellaisesta aiemmasta kasvin lajikenimestä, joka on rekisteröity kasvinjalostajanoikeuksien suoja koskevan unionin lainsäädännön tai kyseisen jäsenvaltion kansallisen oikeuden tai sellaisten kansainvälisten sopimusten mukaisesti, joissa unioni on sopimuspuolena, tai jotka jäljittelevät olennaisilta osiltaan tällaista aiempaa lajikenimeä ja jotka viittaavat kasvilajikkeisiin, jotka ovat samaa tai läheistä sukua olevaa lajia.
2. Tavaramerkki on julistettava mitättömäksi, jos hakija on tavaramerkin rekisteröintihakemuksen tehdessään toiminut vilpillisessä mielessä. Jäsenvaltio voi myös säätää, että tällaista tavaramerkkiä ei saa rekisteröidä.
3. Jäsenvaltio voi säätää, että tavaramerkkiä ei saa rekisteröidä tai, jos se on rekisteröity, että se on julistettava mitättömäksi, jos:
- a) tavaramerkin käyttö voidaan kieltää muun lainsäädännön nojalla kuin kyseisen jäsenvaltion tai unionin tavaramerkkejä koskevan oikeuden nojalla;
- b) tavaramerkki sisältää merkin, jolla on huomattavaa vertauskuvallista arvoa, kuten erityisesti uskonnollisen vertauskuvan;
- c) tavaramerkki sisältää muun kuin Pariisin yleissopimuksen 6 ter artiklassa tarkoitetun tunnuksen, tunnusmerkin tai vaakunan, joka koskee julkista etua, eikä toimivaltainen viranomainen ole antanut lupaa sen rekisteröintiin jäsenvaltion oikeuden mukaisesti.
4. Tavaramerkiltä ei saa evätä rekisteröintiä 1 kohdan b, c tai d alakohdan mukaisesti, jos tavaramerkki on ennen rekisteröintihakemuksen tekopäivää käytössä tullut erottamiskykyiseksi. Tavaramerkkiä ei saa julistaa mitättömäksi näiden samojen perusteiden mukaisesti, jos tavaramerkki on ennen mitättömyysvaatimuksen tekopäivää käytössä tullut erottamiskykyiseksi.
5. Jäsenvaltio voi säätää, että 4 kohtaa sovelletaan myös, jos tavaramerkki on tullut erottamiskykyiseksi rekisteröintihakemuksen tekopäivän jälkeen mutta ennen rekisteröintipäivää.

5 artikla

Suhteelliset hylkäys- ja mitättömyysperusteet

1. Tavaramerkkiä ei saa rekisteröidä tai, jos se on rekisteröity, se on julistettava mitättömäksi, jos:
- a) se on sama kuin aikaisempi tavaramerkki ja jos tavarat tai palvelut, joita varten tavaramerkkiä haetaan tai tavaramerkki on rekisteröity, ovat samoja kuin tavarat tai palvelut, joita varten aikaisempaa tavaramerkkiä suojataan;
- b) yleisön keskuudessa on sekaannusvaara, mukaan lukien vaara tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välisestä miellelyhtymästä sen vuoksi, että tavaramerkki on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi tavaramerkki tai että kyseisten tavaramerkkien kattamat tavarat tai palvelut ovat samoja tai samankaltaisia.
2. Edellä 1 kohdassa 'aikaisemmilla tavaramerkeillä' tarkoitetaan
- a) seuraavia tavaramerkkejä, joiden rekisteröintihakemuksen hakemuspäivä on aikaisempi kuin tavaramerkin rekisteröintihakemuksen hakemuspäivä, ottaen huomioon niiden mahdolliset etuoikeusvaatimukset:
- i) EU-tavaramerkit;
- ii) kyseisessä jäsenvaltiossa rekisteröidyt tavaramerkit sekä Belgian, Luxemburgin tai Alankomaiden osalta Benelux-maiden teollis- ja tekijänoikeusvirastossa rekisteröidyt tavaramerkit;
- iii) tavaramerkit, joiden kansainvälinen rekisteröinti on voimassa kyseisessä jäsenvaltiossa;

- b) EU-tavaramerkkejä, joilla asetuksen (EY) N:o 207/2009 mukaan on aiemmin a alakohdan ii ja iii alakohdassa tarkoitettuista tavaramerkeistä, silloinkin kun viimeksi mainitusta tavaramerkistä on luovuttu tai sen on annettu raueta;
- c) hakemuksia a tai b alakohdassa tarkoitettujen tavaramerkkien rekisteröimiseksi, jos tavamerkit rekisteröidään;
- d) tavaramerkkejä, jotka tavamerkin rekisteröinnin hakemispäivänä tai tavamerkin rekisteröintihakemuksen etuoikeuspäivänä ovat kyseisessä jäsenvaltiossa yleisesti tunnettuja Pariisin yleissopimuksen 6 bis artiklassa tarkoitettussa merkityksessä.
3. Tavaramerkkiä ei lisäksi saa rekisteröidä tai, jos se on rekisteröity, se on julistettava mitättömäksi,
- a) jos se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi tavaramerkki riippumatta siitä, ovatko tavarat tai palvelut, joita varten sitä haetaan tai rekisteröidään, samoja, samankaltaisia tai ei samankaltaisia kuin tavarat tai palvelut, joita varten aikaisempi tavaramerkki on rekisteröity, kun aikaisempi tavaramerkki on laajalti tunnettu jäsenvaltiossa, jota varten rekisteröintiä on haettu tai jossa tavaramerkki on rekisteröity, tai EU-tavamerkin tapauksessa tavaramerkki on laajalti tunnettu unionissa ja myöhemmän tavamerkin aiheeton käyttö merkitsi epäoikeudenmukaisen edun saamista aikaisemman tavamerkin erottamiskyvystä tai maineesta taikka olisi haitaksi aikaisemman tavamerkin erottamiskyvylle tai maineelle;
- b) jos tavamerkin haltijan asiamies tai edustaja hakee tavamerkin rekisteröintiä omissa nimissään ilman haltijan lupaa, jollei asiamies tai edustaja pysty perustelemaan toimiaan;
- c) jos ja siltä osin kuin alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen suojaa koskevan unionin lainsäädännön tai kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti:
- i) alkuperänimitystä tai maantieteellistä merkintää koskeva hakemus oli jo jätetty unionin lainsäädännön tai kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti ennen tavamerkin rekisteröintihakemuksen hakemispäivää tai hakemuksen etuoikeuspäivää, edellyttäen, että kyseinen nimitys tai merkintä rekisteröidään myöhemmin;
- ii) kyseinen alkuperänimitys tai maantieteellinen merkintä antaa henkilölle, jolla on asiaa koskevan lainsäädännön mukaisesti lupa käyttää siitä johtuvia oikeuksia, oikeuden kieltää myöhemmän tavamerkin käyttöä.
4. Jäsenvaltio voi säätää, että tavaramerkkiä ei saa rekisteröidä tai, jos se on rekisteröity, että se on julistettava mitättömäksi, jos ja siltä osin kuin:
- a) oikeudet rekisteröimättömään tavaramerkkiin taikka muuhun elinkeinotoiminnassa käytettyyn merkkiin on saatu ennen päivää, jona hakemus myöhemmän tavamerkin rekisteröimiseksi on tehty tai josta myöhemmän tavamerkin rekisteröintihakemukselle on vaadittu etuoikeutta, ja rekisteröimättömän tavamerkin tai muun merkin haltijalla on oikeus kieltää myöhemmän tavamerkin käyttäminen;
- b) tavamerkin käyttö voidaan kieltää muun kuin 2 kohdassa tai tämän kohdan a alakohdassa tarkoitetun aikaisemman oikeuden nojalla ja erityisesti, jos kyseessä on
- i) oikeus nimeen;
- ii) oikeus omaan kuvaan;
- iii) tekijänoikeus;
- iv) teollisoikeus;
- c) tavaramerkki on sekoitettavissa ulkomailla suojattuun aikaisempaan tavaramerkkiin, edellyttäen, että hakemuksen tekopäivänä hakija toimi vilpillisessä mielessä.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tarkoituksenmukaisissa olosuhteissa rekisteröintiä ei tarvitse evätä tai tavaramerkkiä julistaa mitättömäksi tapauksissa, joissa aikaisemman tavamerkin tai muun aikaisemman oikeuden haltija antaa suostumuksensa myöhemmän tavamerkin rekisteröintiin.
6. Jäsenvaltio voi 1–5 kohdasta poiketen säätää, että kyseisessä jäsenvaltiossa ennen direktiivin 89/104/ETY noudattamisen edellyttämien säännösten voimaantulopäivää voimassa olleita rekisteröinnin hylkäysperusteita ja mitättömyysperusteita sovelletaan tavaramerkkeihin, joita koskeva hakemus on tehty ennen mainittua päivää.

*6 artikla***Tavaramerkin mitättömyyden tai menettämisen vahvistaminen jälkikäteen**

Jos kansallisen tavaramerkin tai tavaramerkin, jonka kansainvälinen rekisteröinti on voimassa jäsenvaltiossa ja josta on luovuttu tai jonka on annettu raueta, perusteella vaaditaan aiemmuutta EU-tavaramerkille, sen tavaramerkin mitättömyys tai menettäminen, johon aiemmuusvaatimus perustuu, voidaan vahvistaa jälkikäteen, edellyttäen, että mitättömyys tai menettäminen olisi myös voitu julistaa ajankohtana, jona tavaramerkistä luovuttiin tai jona sen annettiin raueta. Tällöin aiemmuuden vaikutukset lakkaavat.

*7 artikla***Vain joitakin tavaroita tai palveluja koskevat hylkäysperusteet ja mitättömyysperusteet**

Jos tavaramerkin rekisteröinnin hylkäysperusteet tai mitättömyysperusteet koskevat vain joitakin tavaroita tai palveluja, joita varten tavaramerkkiä on haettu tai joita varten se on rekisteröity, rekisteröinnin hylkääminen tai mitättömyys koskee vain näitä tavaroita tai palveluja.

*8 artikla***Aikaisemman tavaramerkin erottamiskyvyn tai laajan tunnettuuden puuttuminen esteenä rekisteröidyn tavaramerkin julistamiselle mitättömäksi**

Vaatimus tavaramerkin julistamisesta mitättömäksi aikaisemman tavaramerkin perusteella ei voi tulla hyväksytyksi mitättömyysvaatimuksen tekoajankohtana, jos se ei olisi voinut tulla hyväksytyksi myöhemmän tavaramerkin hakemis- tai etuoikeuspäivänä jostain seuraavista syistä:

- a) jos aikaisempi tavaramerkki, joka voitaisiin julistaa mitättömäksi 4 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdan nojalla, ei ollut vielä tullut erottamiskykyiseksi 4 artiklan 4 kohdassa tarkoitettulla tavalla;
- b) jos mitättömyysvaatimus perustuu 5 artiklan 1 kohdan b alakohtaan eikä aikaisempi tavaramerkki ollut vielä tullut riittävän erottamiskykyiseksi tukeakseen 5 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettun sekaannusvaaran toteamista;
- c) jos mitättömyysvaatimus perustuu 5 artiklan 3 kohdan a alakohtaan eikä aikaisempi tavaramerkki ollut vielä laajalti tunnettu 5 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettulla tavalla.

*9 artikla***Käytön sallimisesta johtuvat mitättömäksi julistamisen esteet**

1. Jos 5 artiklan 2 kohdassa tai 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettun aikaisemman tavaramerkin haltija on jäsenvaltiossa yhtäjaksoisesti viiden vuoden ajan sallinut siinä jäsenvaltiossa rekisteröidyn myöhemmän tavaramerkin käytön tästä käytöstä tietoisena, tällä haltijalla ei enää ole oikeutta aikaisemman tavaramerkin perusteella vaatia myöhemmän tavaramerkin julistamista mitättömäksi koskien tavaroita tai palveluita, joissa myöhempää tavaramerkkiä on käytetty, ellei myöhemmän tavaramerkin haltija rekisteröintihakemuksen tehdessään ollut toiminut vilpillisessä mielessä.

2. Jäsenvaltio voi säätää, että tämän artiklan 1 kohtaa sovelletaan minkä tahansa muun 5 artiklan 4 kohdan a tai b alakohdassa tarkoitettun aikaisemman oikeuden haltijaan.

3. Myöhemmin rekisteröidyn tavaramerkin haltijalla ei 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa ole oikeutta vastustaa aikaisemman oikeuden käyttämistä, vaikka aikaisempaan oikeuteen ei enää voida vedota myöhempää tavaramerkkiä vastaan.

3 JAKSO

Tavaramerkin antamat oikeudet ja oikeuksien rajoitukset

10 artikla

Tavaramerkin antamat oikeudet

1. Tavaramerkin haltijalla on rekisteröinnin perusteella tavaramerkkiin yksinoikeudet.
2. Rajoittamatta ennen rekisteröidyn tavaramerkin hakemis- tai etuoikeuspäivää saatujen haltijoiden oikeuksien soveltamista kyseisen rekisteröidyn tavaramerkin haltijalla on oikeus estää kaikkia kolmansia osapuolia ilman hänen suostumustaan käyttämästä elinkeinotoiminnassa mitään merkkiä tavaroita tai palveluja varten, jos:
 - a) merkki on sama kuin tavaramerkki ja sitä käytetään samoja tavaroita tai palveluja varten kuin ne tavarat ja palvelut, joita varten tavaramerkki on rekisteröity;
 - b) merkki on sama tai samankaltainen kuin tavaramerkki ja sitä käytetään samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja varten kuin ne, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, jos tämä aiheuttaa yleisön keskuudessa sekaannusvaaran, mukaan lukien vaara merkin ja tavaramerkin välisestä miellelyhtymästä;
 - c) merkki on sama tai samankaltainen kuin tavaramerkki riippumatta siitä, käytetäänkö sitä sellaisia tavaroita tai palveluja varten, jotka ovat samoja, samankaltaisia tai ei-samankaltaisia kuin ne, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, kun viimeksi mainittu tavaramerkki on laajalti tunnettu kyseisessä jäsenvaltiossa ja kun merkin aiheeton käyttö merkitsee epäoikeudenmukaisen edun saamista tavaramerkin erottamiskyvystä tai maineesta taikka on haitaksi tavaramerkin erottamiskyvylle tai maineelle.
3. Edellä 2 kohdassa säädettyin edellytyksin voidaan kieltää erityisesti
 - a) merkin paneminen tavaroihin tai niiden päällyksiin;
 - b) tavaroiden tarjoaminen tai markkinoille saattaminen tai niiden varastoiminen tällaisia tarkoituksia varten merkkiä käyttäen taikka palvelujen tarjoaminen tai suorittaminen merkkiä käyttäen;
 - c) tavaroiden maahantuonti tai maastavienti merkkiä käyttäen;
 - d) merkin käyttö toimi- tai liikenimenä taikka toimi- tai liikenimen osana;
 - e) merkin käyttäminen liikeasiakirjoissa ja mainonnassa;
 - f) merkin käyttö vertailevassa mainonnassa direktiivin 2006/114/EY vastaisella tavalla.
4. Rekisteröidyn tavaramerkin haltijalla on myös oikeus estää kaikkia kolmansia osapuolia tuomasta elinkeinotoiminnan yhteydessä tavaroita jäsenvaltioon, jossa tavaramerkki on rekisteröity, luovuttamatta niitä siellä vapaaseen liikkeeseen, jos kyseiset tavarat, mukaan lukien niiden päällykset, tulevat kolmansista maista ja niissä on ilman lupaa tavaramerkki, joka on sama kuin tavaramerkki, joka on rekisteröity tällaisia tavaroita varten, tai jota ei voida erottaa olennaisilta ominaisuuksiltaan kyseisestä tavaramerkistä, sanotun kuitenkin rajoittamatta ennen rekisteröidyn tavaramerkin hakemis- tai etuoikeuspäivää saatuja haltijoiden oikeuksia.

Tavaramerkin haltijalle ensimmäisen alakohdan mukaisesti kuuluva yksinoikeus raukeaa, jos sen menettelyn kuluessa, jossa ratkaistaan, onko rekisteröityä tavaramerkkiä loukattu, ja joka on käynnistetty Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 608/2013 mukaisesti, tavaroiden ilmoittaja tai tavaroiden haltija esittää näyttöä siitä, että rekisteröidyn tavaramerkin haltijalla ei ole oikeutta kieltää tavaroiden saattamista markkinoille maassa, joka on niiden lopullinen määränpää.
5. Jos jäsenvaltion lain mukaan ei ole voitu kieltää merkin käyttämistä 2 kohdan b tai c alakohdassa tarkoitetuissa tapauksissa ennen päivää, jona direktiivin 89/104/ETY noudattamisen edellyttämät säännökset ovat tulleet voimaan asianomaisessa jäsenvaltiossa, tavaramerkin antamien oikeuksien perusteella ei voida estää merkin käyttämisen jatkamista.
6. Mitä 1, 2, 3 ja 5 kohdassa säädetään, ei estä jäsenvaltioita soveltamasta niiden säännöksiä suojasta muuhun tarkoitukseen kuin tavaroiden tai palvelujen erottamiseksi tapahtuvaa merkin käyttämistä vastaan, jos merkin aiheeton käyttö merkitsee epäoikeudenmukaisen edun saamista tavaramerkin erottamiskyvystä tai maineesta taikka on haitaksi tavaramerkin erottamiskyvylle tai maineelle.

*11 artikla***Oikeus kieltää päällysten tai muiden keinojen käyttöön liittyvät valmistelutoimet**

Jos on olemassa riski siitä, että päällyksiä, etikettejä, nimilappuja, turvallisuuden tai aitouden osoittamiseen liittyviä ominaisuuksia tai laitteita tai muita keinoja, joihin tavaramerkki pannaan, voitaisiin käyttää tavaroita tai palveluja varten ja kyseinen käyttö muodostaisi haltijalle 10 artiklan 2 ja 3 kohdan nojalla kuuluvien oikeuksien loukkauksen, haltijalla on oikeus kieltää seuraavat toimet, jos niitä toteutetaan elinkeinotoiminnan yhteydessä:

- a) sellaisen merkin paneminen päällyksiin, etiketteihin, nimilappuihin, turvallisuuden tai aitouden osoittamiseen liittyviin ominaisuuksiin tai laitteisiin tai muihin keinoihin, joihin merkki voidaan panna, joka on sama tai samankaltainen kuin tavaramerkki;
- b) päällysten, etikettien, nimilappujen, turvallisuuden tai aitouden osoittamiseen liittyvien ominaisuuksien tai laitteiden tai muiden keinojen, joihin merkki pannaan, tarjoaminen tai markkinoille saattaminen tai varastoiminen kyseisiä tarkoituksia varten taikka niiden maahantuonti tai maastavienti.

*12 artikla***Tavaramerkkien esittäminen sanakirjoissa**

Jos tavaramerkin esittäminen painetussa tai sähköisessä muodossa olevassa sanakirjassa, tietosanakirjassa tai vastaavanlaisessa hakuteoksessa antaa sen vaikutelman, että tavaramerkki muodostaa yleiskäsitteen tavaroille tai palveluille, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, kustantajan on tavaramerkin haltijan pyynnöstä huolehdittava siitä, että tavaramerkin esittämisen yhteyteen liitetään viipymättä ja painetussa muodossa olevien teosten kohdalla viimeistään teoksen seuraavassa painoksessa tieto siitä, että kyseessä on rekisteröity tavaramerkki.

*13 artikla***Kielto käyttää asiamiehen tai edustajan nimissä rekisteröityä tavaramerkkiä**

1. Jos tavaramerkki on rekisteröity sellaisen henkilön asiamiehen tai edustajan nimissä, joka on kyseisen tavaramerkin haltija, ilman haltijan suostumusta, haltijalla on oikeus tehdä jompikumpi tai molemmat seuraavista:

- a) vastustaa sitä, että hänen asiamiehensä tai edustajansa käyttää tavaramerkkiä;
 - b) vaatia tavaramerkin luovutusta omaksi edukseen.
2. Edellä olevaa 1 kohtaa ei sovelleta, jos asiamies tai edustaja pystyy perustelevaan toimensa.

*14 artikla***Tavaramerkin vaikutusten rajoittaminen**

1. Tavaramerkki ei anna haltijalle oikeutta kieltää kolmatta osapuolta käyttämästä elinkeinotoiminnassa

- a) kolmannen osapuolen nimeä tai osoitetta, kun tämä kolmas osapuoli on luonnollinen henkilö;
- b) merkkejä tai merkintöjä, joilta puuttuu erottamiskyky tai jotka osoittavat tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia;
- c) tavaramerkkiä tavaroiden tai palvelujen tunnistamiseksi kyseisen tavaramerkin haltijan tavaroiksi tai palveluiksi tai viitattaessa tavaroihin tai palveluihin tavaramerkin haltijan tavaroina tai palveluina, erityisesti silloin kun tavaramerkin käyttäminen on tarpeen tavaroiden tai palvelun, erityisesti lisätarvikkeiden tai varaosien, käyttötarkoituksen osoittamiseksi.

2. Edellä olevaa 1 kohtaa sovelletaan vain, jos kolmas osapuoli käyttää tavaramerkkiä hyvää liiketapaa noudattaen.

3. Tavaramerkki ei anna haltijalle oikeutta kieltää kolmatta osapuolta käyttämästä elinkeinotoiminnassa aikaisempaa oikeutta, joka on voimassa vain tietyllä alueella, jos kyseisen oikeuden käyttö tunnustetaan kyseessä olevan jäsenvaltion oikeudessa, sillä alueella, jolla se on tunnustettu.

15 artikla

Tavaramerkin antamien oikeuksien sammuminen

1. Tavaramerkki ei anna haltijalle oikeutta kieltää tavaramerkin käyttämistä niissä tavaroissa, jotka haltija tai haltijan suostumuksella joku muu on saattanut markkinoille unionissa tätä tavaramerkkiä käyttäen.
2. Mitä 1 kohdassa säädetään, ei sovelleta, jos haltijalla on perusteltua aihetta vastustaa tavaroiden myöhempää kaupan pitämistä, erityisesti silloin kun tavaroiden kuntoa on muutettu tai huononnettu sen jälkeen, kun ne on saatettu markkinoille.

16 artikla

Tavaramerkkien käyttäminen

1. Jos tavaramerkin haltija ei viiden vuoden kuluessa rekisteröintimenettelyn päättymisestä ole ottanut jäsenvaltiossa tavaramerkkiä tosiasialliseen käyttöön tavaroissa tai palveluissa, joita varten se on rekisteröity, tai jos tällainen käyttö on ollut viisi vuotta yhtäjaksoisesti keskeytyneenä, tavaramerkkiin sovelletaan 17 artiklassa, 19 artiklan 1 kohdassa, 44 artiklan 1 ja 2 kohdassa sekä 46 artiklan 3 ja 4 kohdassa säädettyjä rajoituksia ja seuraamuksia, ellei käyttämättä jättämiseen ole päteviä syitä.
2. Jos jäsenvaltio säätää väitemenettelystä rekisteröinnin jälkeen, 1 kohdassa tarkoitettu viiden vuoden jakso lasketaan päivästä, jona tavaramerkkiä vastaan ei voida enää esittää väitteitä tai, jos väite on esitetty, päivästä, jona väitemenettelyn lopettavasta päätöksestä on tullut lopullinen tai väite on peruutettu.
3. Jäsenvaltiossa voimassa olevien kansainvälisten järjestelyjen mukaisesti rekisteröityjen tavaramerkkien osalta 1 kohdassa tarkoitettu viiden vuoden jakso lasketaan päivästä, jona tavaramerkkiä ei enää voida hylätä tai jona sitä vastaan ei enää voida esittää väitteitä. Jos on esitetty väite tai on ilmoitettu ehdottomiin tai suhteellisiin perusteisiin perustuvasta kieltäytymisestä, mainittu jakso lasketaan päivästä, jona väitemenettelyn lopettavasta päätöksestä tai ehdottomiin tai suhteellisiin hylkäysperusteisiin perustuvasta kieltäytymisestä on tullut lopullinen tai jona väite on peruutettu.
4. Edellä 1 ja 2 kohdassa tarkoitettu viiden vuoden jakson alkamispäivämäärä merkitään rekisteriin.
5. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua käyttöä on myös seuraava:
 - a) tavaramerkin käyttäminen muodossa, joka poikkeaa sen rekisteröidystä muodosta vain sellaisilta osin, että poikkeaminen ei vaikuta tavaramerkin erottamiskykyyn, riippumatta siitä, onko tavaramerkki käytetyssä muodossaan myös rekisteröity haltijan nimissä;
 - b) tavaramerkin paneminen asianomaisessa jäsenvaltiossa tavaroihin tai niiden päällyksiin vain maastavientiä varten.
6. Tavaramerkin käyttö tavaramerkin haltijan suostumuksella rinnastetaan haltijan omaan tavaramerkin käyttöön.

17 artikla

Käyttämättä jättäminen kiistämisperusteena loukkausta koskevilla menettelyissä

Tavaramerkin haltijalla on oikeus kieltää merkin käyttö vain siltä osin, kuin haltijan oikeuksia ei voitaisi vaatia menetettäväksi 19 artiklan nojalla loukkauskanteen nostamisen aikaan. Vastajan pyytäessä tavaramerkin haltijan on esitettävä todisteet siitä, että kanteen nostoa edeltäneellä viiden vuoden ajanjaksolla tavaramerkki on ollut tosiasiallisesti käytössä 16 artiklassa säädetyllä tavalla niiden tavaroiden tai palvelujen yhteydessä, joita varten se on rekisteröity ja jotka ovat kanteen perusteena, tai siitä, että käyttämättä jättämiselle on olemassa asianmukaiset perusteet, edellyttäen, että tavaramerkin rekisteröimismenettely on saatu päätökseen vähintään viisi vuotta ennen kanteen nostamisen ajankohtaa.

18 artikla

Myöhemmin rekisteröidyn tavaramerkin haltijan väliintulo-oikeus kiistämisperusteena loukkausta koskevilla menettelyissä

1. Tavaramerkin haltijalla ei ole loukkausta koskevassa menettelyssä oikeutta kieltää myöhemmin rekisteröidyn tavaramerkin käyttöä, jos kyseistä myöhempää tavaramerkkiä ei julistettaisi mitättömäksi 8 artiklan, 9 artiklan 1 tai 2 kohdan ja 46 artiklan 3 kohdan nojalla.

2. Tavaramerkin haltijalla ei ole loukkausta koskevassa menettelyssä oikeutta kieltää myöhemmin rekisteröidyn EU-tavaramerkin käyttöä, jos kyseistä myöhempää tavaramerkkiä ei julisteta mitättömäksi asetuksen (EY) N:o 207/2009 53 artiklan 1, 3 tai 4 kohdan, 54 artiklan 1 tai 2 kohdan tai 57 artiklan 2 kohdan nojalla.

3. Jos tavaramerkin haltijalla ei ole oikeutta kieltää myöhemmin rekisteröidyn tavaramerkin käyttöä 1 tai 2 kohdan nojalla, kyseisen myöhemmin rekisteröidyn tavaramerkin haltijalla ei ole oikeutta kieltää loukkausta koskevassa menettelyssä aikaisemman tavaramerkin käyttämistä, vaikka kyseiseen aikaisempaan oikeuteen ei välttämättä enää voida vedota myöhempää tavaramerkkiä vastaan.

4 JAKSO

Tavaramerkkioikeuksien menettäminen

19 artikla

Tosiasiallisen käytön puuttuminen menettämisperusteena

1. Tavaramerkki voidaan julistaa menetetyksi, jollei sitä viiden vuoden yhtäjaksoisen määräajan kuluessa ole otettu jäsenvaltiossa tosiasialliseen käyttöön koskien niitä tavaroita tai palveluita, joita varten se on rekisteröity, eikä hyväksyttäviä syitä merkin käyttämättä jättämiseen ole.

2. Tavaramerkin haltijan oikeuksia tavaramerkkiin ei saa vaatia menetettäviksi, jos tavaramerkkiä on ryhdytty tosiasiallisesti käyttämään tai alettu uudestaan käyttää viiden vuoden määräajan päättymisen jälkeen mutta ennen menettämisperusteiden tekemistä.

3. Käytön aloittamista tai uudelleen aloittamista menettämisperusteiden tekemistä edeltäneen, aikaisintaan viiden vuoden yhtäjaksoisen käyttämättä jättämisen määräajan päättyessä alkaneen kolmen kuukauden määräajan kuluessa ei oteta huomioon, jos käytön aloittamista tai uudelleen aloittamista koskeviin valmisteluihin on ryhdytty vasta haltijan saatua tiedon siitä, että menettämisperusteita voidaan tehdä.

20 artikla

Tavaramerkin muuttuminen yleiseksi nimitykseksi tai harhaanjohtavaksi ilmaukseksi menettämisperusteena

Tavaramerkki voidaan julistaa menetetyksi myös, jos sen rekisteröintipäivän jälkeen:

- a) siitä on tavaramerkin haltijan toiminnan tai toimimatta jättämisen vuoksi tullut elinkeinotoiminnassa sellaisesta tuotteesta tai palvelusta yleisesti käytetty nimitys, jota varten se on rekisteröity;
- b) se on käytön seurauksena, kun tavaramerkin haltija tai haltijan suostumuksella joku muu on käyttänyt tavaramerkkiä, tullut harhaanjohtavaksi, erityisesti tavaroiden tai palvelujen lajin, laadun tai maantieteellisen alkuperän osalta, koskien niitä tavaroita tai palveluita, joita varten se on rekisteröity.

21 artikla

Menettäminen, joka koskee vain joitakin tavaroita tai palveluja

Jos tavaramerkin menettämisperusteet koskevat vain joitakin tavaroita tai palveluja, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, menettäminen koskee vain näitä tavaroita tai palveluja.

5 JAKSO

Tavaramerkit omistusoikeuden kohteina

22 artikla

Rekisteröityjen tavaramerkkien luovutus

1. Oikeus tavaramerkkiin voidaan yrityksen luovuttamisesta erillään luovuttaa joidenkin tai kaikkien sellaisten tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity.

2. Yrityksen luovuttaminen kokonaisuudessaan sisältää tavaramerkkiä koskevien oikeuksien luovuttamisen, jollei ole olemassa vastakkaista sopimusta tai jollei olosuhteista selvästi käy muuta ilmi. Tätä säännöstä sovelletaan yrityksen luovuttamiseen sopimusvelvoitteen perusteella.
3. Jäsenvaltioissa on oltava käytössä menettelyt, joiden mukaisesti luovutukset merkitään jäsenvaltioiden rekistereihin.

23 artikla

Esineoikeudet

1. Tavaramerkki voidaan erillään yrityksestä antaa pantiksi tai se voi olla muun esineoikeuden kohteena.
2. Jäsenvaltioissa on oltava käytössä menettelyt, joiden mukaisesti esineoikeudet merkitään jäsenvaltioiden rekistereihin.

24 artikla

Pakkotäytäntöönpano

1. Tavaramerkkiin voidaan soveltaa pakkotäytäntöönpanotoimenpiteitä.
2. Jäsenvaltioissa on oltava käytössä menettelyt, joiden mukaisesti pakkotäytäntöönpanotoimet merkitään jäsenvaltioiden rekistereihin.

25 artikla

Käyttölupa

1. Tavaramerkkiin voidaan antaa käyttölupa, joka koskee joitakin tai kaikkia tavaroita tai palveluja, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, ja asianomaisen jäsenvaltion koko aluetta tai sen jotakin osaa. Käyttölupa voi olla yksinomainen tai ei-yksinomainen.
2. Tavaramerkin haltija voi vedota tavaramerkin antamiin oikeuksiin sellaista käyttöluvan haltijaa vastaan, joka rikkoo käyttölupasopimuksen määräyksiä seuraavien osalta:
 - a) sopimuksen kesto;
 - b) rekisteröinnin suojaama muoto, jollaisena merkkiä saa käyttää;
 - c) käyttöluvan kattamien tavaroiden tai palvelujen laajuus;
 - d) tavaramerkin käyttöalue; tai
 - e) käyttöluvan haltijan valmistamien tavaroiden tai tarjoamien palvelujen laatu.
3. Käyttöluvan haltija voi aloittaa oikeudelliset toimenpiteet tavaramerkkiä koskevan loukkauksen vuoksi ainoastaan tavaramerkin haltijan suostumuksella sanotun kuitenkään rajoittamatta käyttölupasopimuksen määräysten soveltamista. Yksinomaisen käyttöluvan haltija voi kuitenkin aloittaa oikeudelliset toimenpiteet, jos tavaramerkin haltija ei virallisen ilmoituksen saatuaan itse ryhdy toimenpiteisiin loukkauksen suhteen kohtuullisessa ajassa.
4. Käyttöluvan haltija on oikeutettu yhtymään tavaramerkin haltijan aloittamaan loukkausta koskevaan oikeudelliseen toimenpiteeseen saadakseen korvauksen kärsimästään vahingosta.
5. Jäsenvaltioissa on oltava käytössä menettelyt, joiden mukaisesti käyttöluvat merkitään jäsenvaltioiden rekistereihin.

26 artikla

Tavaramerkkiä koskeva hakemus omistusoikeuden kohteena

Edellä olevia 22–25 artiklaa sovelletaan tavaramerkkejä koskeviin hakemuksiin.

6 JAKSO

Takuu- tai tarkastusmerkit ja yhteisömerkit

27 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- a) 'takuu- tai tarkastusmerkillä' tavaramerkkiä, joka on tällä tavalla nimetty hakemusta jätettäessä ja joka voi erottaa tavaramerkin haltijan varmentamat tavarat tai palvelut materiaalin, tavaroiden valmistustavan tai palvelujen tarjontatavan, laadun, tarkkuuden tai muiden ominaisuuksien osalta tavaroista ja palveluista, joita ei ole varmennettu tällä tavalla;
- b) 'yhteisömerkillä' tavaramerkkiä, joka on tällä tavalla nimetty hakemusta jätettäessä ja joka voi erottaa tavaramerkin haltijana olevan yhteenliittymän jäsenten tavarat tai palvelut muiden yritysten tavaroista tai palveluista.

28 artikla

Takuu tai tarkastusmerkit

1. Jäsenvaltiot voivat säätää takuu- tai tarkastusmerkkien rekisteröinnistä.
2. Kaikki luonnolliset tai oikeushenkilöt, mukaan lukien julkisoikeudelliset laitokset, viranomaiset ja elimet, voivat jättää takuu- tai tarkastusmerkkejä koskevan hakemuksen, edellyttäen, että asianomainen luonnollinen tai oikeushenkilö ei harjoita liiketoimintaa, johon liittyy varmennettujen tavaroiden tai varmennettujen palvelujen tarjoaminen.

Jäsenvaltiot voivat säätää siitä, että takuu- tai tarkastusmerkkiä ei rekisteröidä, ellei hakija ole toimivaltainen varmentamaan niitä tavaroita tai palveluja, joita varten merkki aiotaan rekisteröidä.
3. Jäsenvaltiot voivat säätää muistakin kuin 4, 19 ja 20 artiklassa säädetyistä edellytyksistä, joiden täytyessä takuu- tai tarkastusmerkkejä ei saa rekisteröidä taikka ne on kumottava tai julistettava mitättömiksi, jos kyseisten merkkien toiminta sitä edellyttää.
4. Jäsenvaltiot voivat 4 artiklan 1 kohdan c alakohdasta poiketen säätää, että merkit tai merkinnät, joita voidaan käyttää elinkeinotoiminnassa osoittamaan tavaroiden tai palvelujen maantieteellistä alkuperää, voivat olla takuu- tai tarkastusmerkkeinä. Tällainen takuu- tai tarkastusmerkki ei anna haltijalle oikeutta kieltää kolmatta osapuolta käyttämästä elinkeinotoiminnassa tällaisia merkkejä tai merkintöjä, jos kyseinen kolmas osapuoli käyttää niitä hyvää liiketapaa noudattaen. Tällaiseen merkkiin ei varsinkaan saa vedota kolmatta osapuolta vastaan, jolla on oikeus käyttää maantieteellistä nimeä.
5. Edellä 16 artiklassa säädetyt vaatimukset täyttyvät, jos henkilö, jolla on oikeus takuu- tai tarkastusmerkin käyttöön, käyttää merkkiä tosiasiallisesti 16 artiklan mukaisesti.

29 artikla

Yhteisömerkit

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä yhteisömerkkien rekisteröinnistä.
2. Yhteisömerkkiä koskevan hakemuksen voivat jättää valmistajien, tuottajien, palvelujen tarjoajien tai kauppiaiden yhteenliittymät, joilla niihin sovellettavan lainsäädännön mukaan on kelpoisuus omista nimissään hankkia oikeuksia ja tehdä sitoumuksia, olla osapuolena sopimuksissa tai muissa oikeustoimissa ja esiintyä kantajana ja vastaajana oikeudenkäynneissä, samoin kuin julkisoikeudelliset oikeushenkilöt.
3. Jäsenvaltiot voivat 4 artiklan 1 kohdan c alakohdasta poiketen säätää, että merkit tai merkinnät, joita voidaan käyttää elinkeinotoiminnassa osoittamaan tavaroiden tai palvelujen maantieteellistä alkuperää, voivat olla yhteisömerkkeinä. Tällainen yhteisömerkki ei anna haltijalle oikeutta kieltää kolmatta osapuolta käyttämästä elinkeinotoiminnassa tällaisia merkkejä tai merkintöjä, jos kyseinen kolmas osapuoli käyttää niitä hyvää liiketapaa noudattaen. Tällaiseen merkkiin ei varsinkaan saa vedota kolmatta osapuolta vastaan, jolla on oikeus käyttää maantieteellistä nimeä.

*30 artikla***Yhteisömerkin käyttöä koskevat määräykset**

1. Yhteisömerkin hakijan on toimitettava sen käyttöä koskevat määräykset keskusvirastoon.
2. Käyttömääräyksissä ilmaistaan vähintäänkin ne henkilöt, joilla on lupa käyttää merkkiä, yhteenliittymään liittymisen edellytykset sekä merkin käyttöä koskevat edellytykset, mukaan lukien seuraamukset. Edellä 29 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun merkin käyttömääräyksissä on hyväksyttävä merkin haltijana olevan yhteenliittymän jäseneksi jokainen henkilö, jonka tavaroiden tai palvelujen maantieteellinen alkuperä on kyseisellä alueella, edellyttäen, että henkilö täyttää kaikki muut määräyksiin sisältyvät ehdot.

*31 artikla***Hakemuksen hylkääminen**

1. Sen lisäksi, että yhteisömerkkiä koskeva hakemus hylätään aiheellisissa tapauksissa 4 artiklassa säädettyjen tavaramerkin hylkäysperusteiden perusteella, lukuun ottamatta 4 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, joka koskee sellaisia merkkejä tai merkintöjä, joita voidaan käyttää elinkeinotoiminnassa osoittamaan tavaroiden tai palvelujen maantieteellistä alkuperää, ja 5 artiklan perusteella, ja rajoittamatta keskusviraston oikeutta olla tutkimatta viran puolesta suhteellisia hylkäysperusteita, yhteisömerkkiä koskeva hakemus hylätään myös, jos 27 artiklan b alakohdan taikka 29 tai 30 artiklan säännöksiä ei noudateta tai jos yhteisömerkin käyttömääräykset ovat yleisen järjestyksen tai hyvän tavan vastaiset.
2. Yhteisömerkkiä koskeva hakemus hylätään myös, jos on olemassa vaara yleisön johtamisesta harhaan merkin luonteen tai merkityksen osalta, erityisesti jos merkki on omiaan vaikuttamaan muulta kuin yhteisömerkiltä.
3. Hakemusta ei hylätä, jos hakija yhteisömerkin käyttömääräyksiä muuttamalla täyttää 1 ja 2 kohdassa tarkoitettut vaatimukset.

*32 artikla***Yhteisömerkkien käyttö**

Edellä olevan 16 artiklan mukaiset vaatimukset täyttyvät, jos henkilö, jolla on oikeus yhteisömerkin käyttöön, käyttää merkkiä tosiasiallisesti kyseisen artiklan mukaisesti.

*33 artikla***Yhteisömerkin käyttömääräysten muuttaminen**

1. Yhteisömerkin haltijan on toimitettava keskusvirastolle muutetut käyttömääräykset.
2. Käyttömääräysten muutokset mainitaan rekisterissä, paitsi jos muutetut käyttömääräykset eivät täytä 30 artiklan vaatimuksia tai ne sisältävät 31 artiklassa tarkoitetun hylkäysperusteen.
3. Tätä direktiiviä sovellettaessa käyttömääräysten muutos tulee voimaan vasta alkaen päivästä, jona kyseisistä muutoksista tehdään merkintä rekisteriin.

*34 artikla***Henkilöt, joilla on oikeus loukkauskanteen ajamiseen**

1. Edellä olevan 25 artiklan 3 ja 4 kohtaa sovelletaan jokaiseen henkilöön, jolla on oikeus käyttää yhteisömerkkiä.
2. Yhteisömerkin haltija voi niiden henkilöiden puolesta, joilla on merkin käyttöoikeus, vaatia korvausta näiden kärsimästä, merkin luvattomasta käytöstä johtuvasta vahingosta.

*35 artikla***Täydentävät menettämisperusteet**

Edellä 19 ja 20 artiklassa säädettyjen menettämisperusteiden lisäksi yhteisömerkin haltijan oikeudet julistetaan menetetyksi seuraavin perustein:

- a) haltija ei toteuta kohtuullisia toimenpiteitä estääkseen käyttömääräyksissä määrättyjen edellytysten vastaisen merkin käytön, rekisterissä mainitut käyttömääräysten muutokset mukaan lukien;
- b) tapa, jolla valtuutetut henkilöt ovat käyttäneet merkkiä, on johtanut siihen, että merkki on omiaan johtamaan yleisöä harhaan 31 artiklan 2 kohdassa tarkoitetulla tavalla;
- c) käyttömääräysten muutos on mainittu rekisterissä vastoin 33 artiklan 2 kohtaa, paitsi jos merkin haltija täyttää kyseisen artiklan mukaiset vaatimukset tekemällä uuden muutoksen käyttömääräyksiin.

*36 artikla***Täydentävät mitättömyysperusteet**

Sen lisäksi, että sovelletaan aiheellisissa tapauksissa edellä 4 artiklassa säädettyjä mitättömyysperusteita, lukuun ottamatta 4 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, joka koskee merkkejä tai merkintöjä, joita voidaan käyttää elinkeinotoiminnassa osoittamaan tavaroiden tai palvelujen maantieteellistä alkuperää, sekä 5 artiklassa säädettyjä mitättömyysperusteita, yhteisömerkki, joka on rekisteröity 31 artiklan vastaisesti, on julistettava mitättömäksi, jollei merkin haltija noudata 31 artiklan vaatimuksia muuttamalla käyttömääräyksiä.

3 LUKU

MENETTELYT

1 JAKSO

Hakemus ja rekisteröinti*37 artikla***Hakemusta koskevat vaatimukset**

1. Tavaramerkin rekisteröintihakemuksen on sisällettävä ainakin kaikki seuraavat tiedot:
 - a) rekisteröintipyyntö;
 - b) hakijan tunnistetiedot;
 - c) luettelo tavaroista tai palveluista, joita varten rekisteröintiä haetaan;
 - d) tavaramerkin kuvaus, joka täyttää 3 artiklan b alakohdassa vahvistetut vaatimukset.
2. Tavaramerkkiä koskevasta hakemuksesta on suoritettava asianomaisen jäsenvaltion määräämä maksu.

*38 artikla***Hakemispäivä**

1. Tavaramerkin hakemispäivä on päivä, jona hakija jättää 37 artiklan 1 kohdassa täsmennetyt tiedot sisältävät asiakirjat keskusvirastolle.
2. Jäsenvaltiot voivat lisäksi säätää, että hakemispäivän saaminen edellyttää 37 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun maksun suorittamista.

39 artikla

Tavaroiden ja palvelujen nimeäminen ja luokitus

1. Tavarat ja palvelut, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä haetaan, on luokiteltava tavaroiden ja palvelujen kansainvälisestä luokituksesta tavaramerkkien rekisteröimistä varten 15 päivänä kesäkuuta 1957 tehdyllä Nizzan sopimuksella vahvistetun luokitusjärjestelmän, jäljempänä 'Nizzan luokitus', mukaisesti.
2. Hakijan on yksilöitävä tavarat ja palvelut, joille suojaa haetaan, riittävän selkeästi ja täsmällisesti, jotta toimivaltaiset viranomaiset ja talouden toimijat voivat pelkästään tällä perusteella määrittää haetun suojan laajuuden.
3. Sovellettaessa 2 kohtaa voidaan käyttää Nizzan luokituksen luokkaotsikoiden yleisnimikkeitä tai muita yleisiä termejä edellyttäen, että ne noudattavat vaadittuja selkeyttä ja täsmällisyyttä koskevia tässä artiklassa esitettyjä standardeja.
4. Keskusvirasto hylkää hakemuksen epäselvien ja epätasällisten nimikkeiden tai termien osalta, jos hakija ei ehdota hyväksyttävää sanamuotoa keskusviraston tätä varten vahvistaman ajanjakson kuluessa.
5. Yleisten termien, mukaan lukien Nizzan luokituksen luokkaotsikoiden yleisnimikkeet, käytön on tulkittava kattavan kaikki nimikkeen tai termin kirjaimellisen merkityksen selkeästi kattamat tavarat ja palvelut. Tällaisten termien tai nimikkeiden käytön ei saa tulkita sisältävän sellaisia tavaroita tai palveluita koskevaa vaatimusta, joita ei voida ymmärtää tässä merkityksessä.
6. Jos hakija pyytää rekisteröintiä useampaa kuin yhtä luokkaa varten, hakijan on ryhmiteltävä tavarat ja palvelut Nizzan luokituksen luokkien mukaan siten, että kutakin ryhmää edeltää sen luokan numero, johon kyseinen tavara- tai palveluryhmä kuuluu, ja esitettävä ne luokkien mukaisessa järjestyksessä.
7. Tavaroita ja palveluja ei voida pitää samankaltaisina sillä perusteella, että ne esiintyvät Nizzan luokituksen samassa luokassa. Tavaroita ja palveluja ei voida pitää erilaisina sillä perusteella, että ne esiintyvät Nizzan luokituksen eri luokissa.

40 artikla

Kolmansien osapuolten huomautukset

1. Jäsenvaltiot voivat säätää, että luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt sekä valmistajia, tuottajia, palvelujen tarjoajia, kauppiaita tai kuluttajia edustavat ryhmittymät tai elimet voivat ennen tavaramerkin rekisteröintiä toimittaa keskusvirastolle kirjallisia huomautuksia, joissa selvitetään, millä perusteella tavaramerkkiä ei saisi rekisteröidä viran puolesta.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuilla henkilöillä tai ryhmittymillä tai elimillä ei ole asianosaisasemaa keskusviraston menettelyssä.

2. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen perusteiden lisäksi luonnolliset henkilöt ja oikeushenkilöt sekä valmistajia, tuottajia, palvelujen tarjoajia, kauppiaita tai kuluttajia edustavat ryhmittymät tai elimet voivat toimittaa keskusvirastolle kirjallisia huomautuksia niistä erityisistä perusteista, joiden perusteella yhteisömerkkiä koskeva hakemus olisi hylättävä 31 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla. Tämä säännös voidaan ulottaa koskemaan myös takuu- ja tarkastusmerkkejä, mikäli näitä säännellään jäsenvaltioissa.

41 artikla

Hakemusten ja rekisteröintien jakaminen

Hakija tai haltija voi jakaa kansallisen tavaramerkkihakemuksen tai rekisteröinnin kahteen tai useampaan erilliseen hakemukseen tai rekisteröintiin toimittamalla keskusvirastolle asiaa koskevan ilmoituksen ja ilmoittamalla, mitä alkuperäisessä hakemuksessa tai rekisteröinnissä tarkoitettuja tavaroita tai palveluja kukin jaettu hakemus tai rekisteröinti koskee.

42 artikla

Luokkamaksut

Jäsenvaltiot voivat säätää, että tavaramerkkihakemuksesta ja tavaramerkin uudistamisesta on suoritettava lisämaksu kutakin ensimmäisen luokan jälkeistä tavara- ja palveluluokkaa kohden.

2 JAKSO

Väite-, menettämisen- ja mitättömyysmenettelyt

43 artikla

Väitemenettely

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä tehokkaasta ja nopeasta hallinnollisesta menettelystä, jota noudatetaan niiden keskusvirastoissa esitettäessä väitteitä tavaramerkkihakemuksen rekisteröintiä vastaan 5 artiklassa säädettyin perustein.
2. Tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa hallinnollisessa menettelyssä on vähintäänkin oltava mahdollista, että 5 artiklan 2 kohdassa ja 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetun aikaisemman tavaramerkin haltija ja henkilö, jolla on asiaankuuluvan lain nojalla oikeus käyttää 5 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitettua suojatusta alkuperänimityksestä tai maantieteellisestä merkinnästä johtuvia oikeuksia, voi tehdä väitteen tavaramerkin rekisteröintiä vastaan. Väite tavaramerkin rekisteröintiä vastaan voidaan tehdä yhden tai useamman aikaisemman oikeuden perusteella edellyttäen, että ne kaikki kuuluvat samalle haltijalle, ja kaikkien niiden tavaroiden tai palvelujen tai osan niistä perusteella, joita varten aikaisempi oikeus on suojattu tai joita varten sitä on haettu; väite voidaan kohdistaa kaikkia niitä tavaroita tai palveluja tai osaa niistä vastaan, joita varten kiistanalaista tavaramerkkiä on haettu.
3. Osapuolille eli väitteiden tekijälle ja hakijalle on niiden yhteisestä pyynnöstä myönnettävä väitemenettelyn yhteydessä vähintään kaksi kuukautta aikaa, jotta heillä on mahdollisuus päästä keskenään asiassa sovintoratkaisuun.

44 artikla

Käyttämättä jättäminen kiistämisperusteena väitemenettelyssä

1. Jos viiden vuoden jakso, jonka kuluessa aikaisempi tavaramerkki on täytynyt ottaa tosiasiallisesti käyttöön 16 artiklan mukaisesti, on päättynyt 43 artiklan mukaisessa väitemenettelyssä myöhemmän tavaramerkin hakemis- tai etuoikeuspäivänä, aikaisemman tavaramerkin haltijan, joka on tehnyt väitteen myöhemmän tavaramerkin rekisteröintiä vastaan, on toimitettava hakijan pyynnöstä todisteet siitä, että aikaisempi tavaramerkki on otettu tosiasiallisesti käyttöön 16 artiklan mukaisesti myöhemmän tavaramerkin hakemis- tai etuoikeuspäivää edeltävän viiden vuoden jakson aikana, tai siitä, että käyttämättä jättämiseen oli pätevät syyt. Jos näitä todisteita ei esitetä, väite hylätään.
2. Jos aikaisempaa tavaramerkkiä on käytetty ainoastaan joidenkin sellaisten tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity, sitä pidetään 1 kohdassa säädettyssä väitteen tutkimisessa rekisteröitynä ainoastaan näiden tavaroiden tai palvelujen osalta.
3. Tämän artiklan 1 ja 2 kohtaa sovelletaan myös, jos aikaisempi tavaramerkki on EU-tavaramerkki. Tällöin EU-tavaramerkin tosiasiallinen käyttö on määritettävä asetuksen (EY) N:o 207/2009 15 artiklan mukaisesti.

45 artikla

Menettämismenettely tai mitättömäksi julistamista koskeva menettely

1. Jäsenvaltioiden on säädettävä tehokkaasta ja nopeasta hallinnollisesta menettelystä, jota noudatetaan niiden keskusvirastoissa vaadittaessa tavaramerkin menettämistä tai julistamista mitättömäksi, sanotun kuitenkaan rajoittamatta osapuolten oikeutta hakea muutosta tuomioistuimissa.

2. Hallinnollisessa menettämismenettelyssä on säädettävä, että tavaramerkki julistetaan menetetyksi 19 ja 20 artiklassa säädetyillä perusteilla.
3. Hallinnollisessa mitättömäksi julistamista koskevassa menettelyssä on säädettävä, että tavaramerkki julistetaan mitättömäksi ainakin seuraavilla perusteilla:
 - a) tavaramerkkiä ei olisi pitänyt rekisteröidä, koska se ei täytä 4 artiklassa säädetyjä vaatimuksia;
 - b) tavaramerkkiä ei olisi pitänyt rekisteröidä 5 artiklan 1–3 kohdassa tarkoitetun aikaisemman oikeuden olemassaolon vuoksi.
4. Hallinnollisesta menettelystä on säädettävä, että ainakin seuraavien on voitava jättää menettämisen tai mitättömyyshakemus:
 - a) edellä 2 kohdassa ja 3 kohdan a alakohdassa määritellyissä tapauksissa, jokainen luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö sekä jokainen valmistajien, tuottajien, palvelujen tarjoajien, kauppiaiden tai kuluttajien edustajien ryhmittymä tai elin, joka siihen sovellettavan lainsäädännön mukaan voi esiintyä kantajana tai vastaajana oikeudenkäynnissä;
 - b) tämän artiklan 3 kohdan b alakohdassa määritellyissä tapauksissa, 5 artiklan 2 kohdassa ja 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetun aikaisemman tavaramerkin haltija ja henkilö, jolla on asiaankuuluvan lain nojalla oikeus käyttää 5 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitetusta suojatusta alkuperänimityksestä tai maantieteellisestä merkinnästä johtuvia oikeuksia.
5. Menettämisen tai mitättömyyshakemus voidaan kohdistaa kaikkiin niihin tavaroihin tai palveluihin tai osaan niistä, joita varten kiistanalainen tavaramerkki on rekisteröity.
6. Mitättömyyshakemus voidaan jättää yhden tai useamman aikaisemman oikeuden perusteella edellyttäen, että ne kaikki kuuluvat samalle haltijalle.

46 artikla

Käyttämättä jättäminen kiistämisperusteena mitättömyysmenettelyssä

1. Kun on kyse rekisteröityyn tavaramerkkiin, jonka hakemis- tai etuoikeuspäivä on aikaisempi, perustuvasta mitättömyysmenettelystä, aikaisemman tavaramerkin haltijan on esitettävä myöhemmän tavaramerkin haltijan pyynnöstä todisteet siitä, että aikaisempaa tavaramerkkiä on käytetty mitättömyysvaatimuksen tekopäivää edeltävän viiden vuoden jakson aikana tosiasiallisesti 16 artiklassa säädetyllä tavalla niiden tavaroiden tai palvelujen yhteydessä, joita varten se on rekisteröity ja joilla vaatimusta perustellaan, tai että käyttämättä jättämiseen on päteviä syyt, edellyttäen, että aikaisemman tavaramerkin rekisteröintimenettely on saatu päätökseen vähintään viisi vuotta ennen mitättömyysvaatimuksen esittämisajankohtaa.
2. Jos viiden vuoden jakso, jonka kuluessa aikaisempi tavaramerkki oli täytynyt ottaa tosiasiallisesti käyttöön 16 artiklan mukaisesti, oli päättynyt ennen myöhemmän tavaramerkin hakemis- tai etuoikeuspäivää, aikaisemman tavaramerkin haltijan on esitettävä tämän artiklan 1 kohdan nojalla edellytettyjen todisteiden lisäksi todisteet siitä, että tavaramerkki oli otettu tosiasiallisesti käyttöön hakemis- tai etuoikeuspäivää edeltäneen viiden vuoden jakson aikana, tai siitä, että käyttämättä jättämiseen oli päteviä syyt.
3. Jos 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja todisteita ei esitetä, aikaisempaan tavaramerkkiin perustuva mitättömyyshakemus on hylättävä.
4. Jos aikaisempaa tavaramerkkiä on käytetty 16 artiklan mukaisesti ainoastaan joidenkin sellaisten tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten se on rekisteröity, sitä on pidettävä mitättömyysvaatimuksen tutkimisessa rekisteröitynä ainoastaan näiden tavaroiden tai palvelujen osalta.
5. Tämän artiklan 1–4 kohtia sovelletaan myös, jos aikaisempi tavaramerkki on EU-tavaramerkki. Tällöin EU-tavaramerkin tosiasiallinen käyttö on määritettävä asetuksen (EY) N:o 207/2009 15 artiklan mukaisesti.

47 artikla

Menettämisen ja mitättömyyden vaikutukset

1. Rekisteröidyllä tavaramerkillä ei katsota olleen menettämishakemuksen tekemispäivästä alkaen tässä direktiivissä tarkoitettuja vaikutuksia siltä osin, kuin haltijan oikeudet on kumottu. Menettämisaatimusta koskevassa päätöksessä voidaan toisen osapuolen pyynnöstä vahvistaa aikaisempi päivä, jona jokin menettämisperuste on ilmennyt.
2. Rekisteröidyllä tavaramerkillä ei katsota alun perin olleen tässä direktiivissä tarkoitettuja vaikutuksia niiltä osin, kuin tavaramerkki on julistettu mitättömäksi.

3 JAKSO

Rekisteröinnin kesto ja uudistaminen

48 artikla

Rekisteröinnin kesto

1. Tavamerkit on rekisteröitävä kymmeneksi vuodeksi hakemispäivästä alkaen.
2. Rekisteröinti voidaan uudistaa 49 artiklan mukaisesti kymmenen vuoden jaksoissa.

49 artikla

Uudistaminen

1. Tavamerkin rekisteröinti uudistetaan tavamerkin haltijan tai sellaisen henkilön pyynnöstä, joka on saanut siihen valtuudet lain tai sopimuksen nojalla, edellyttäen, että uudistamismaksut on suoritettu. Jäsenvaltiot voivat säätää, että uudistamismaksusuorituksen vastaanottamisen katsotaan muodostavan tällaisen pyynnön.
2. Keskusvirasto ilmoittaa tavamerkin haltijalle rekisteröinnin umpeutumisesta vähintään kuusi kuukautta ennen tätä umpeutumista. Keskusvirastoa ei voida katsoa vastuulliseksi, jos se ei anna tällaista ilmoitusta.
3. Uudistamispyyntö on tehtävä ja uudistamismaksut suoritettava ajanjaksolla, jonka on oltava vähintään kuusi kuukautta välittömästi ennen rekisteröinnin erääntymistä. Pyyntö voidaan kuitenkin vielä esittää välittömästi rekisteröinnin tai uudistamisen erääntymisen jälkeisen kuuden kuukauden lisämääräajan kuluessa. Uudistamismaksut ja lisämaksu on maksettava tämän lisämääräajan aikana.
4. Jos pyyntö esitetään tai maksut maksetaan ainoastaan joidenkin sellaisten tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten tavaramerkki on rekisteröity, rekisteröinti uudistetaan ainoastaan kyseisten tavaroiden tai palvelujen osalta.
5. Uudistaminen tulee voimaan rekisteröinnin erääntymistä seuraavana päivänä. Uudistaminen merkitään rekisteriin.

4 JAKSO

Yhteydenpito keskusviraston kanssa

50 artikla

Yhteydenpito keskusviraston kanssa

Menettelyjen osapuolet tai niiden edustajat, jos sellaisia on nimitetty, ilmoittavat virallisen osoitteen kaikkea keskusviraston kanssa käytävää yhteydenpitoa varten. Jäsenvaltioilla on oikeus edellyttää, että virallinen osoite on Euroopan talousalueella.

4 LUKU

HALLINNOLLINEN YHTEISTYÖ

51 artikla

Tavaramerkkien rekisteröinnin ja hallinnoinnin alalla tehtävä yhteistyö

Keskusvirastoilla on vapaus tehdä tehokasta yhteistyötä keskenään ja Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston kanssa edistääkseen käytäntöjen ja välineiden lähentämistä tavaramerkkien tutkimisessa ja rekisteröinnissä.

52 artikla

Yhteistyö muilla aloilla

Keskusvirastoilla on vapaus tehdä tehokasta yhteistyötä keskenään ja Euroopan unionin teollisoikeuksien viraston kanssa kaikilla sellaisilla toimialoillaan, joita ei tarkoiteta 51 artiklassa ja jotka ovat merkityksellisiä tavaramerkkien suojaamiseksi unionissa.

5 LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

53 artikla

Tietosuoja

Tämän direktiivin puitteissa jäsenvaltioissa tapahtuvaan henkilötietojen käsittelyyn sovelletaan kansallista oikeutta, joka koskee Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 95/46/EY täytäntöönpanoa.

54 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava 3–6, 8–14, 16, 17, 18, 22–39, 41, 43–50 artiklan säännösten noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 14 päivänä tammikuuta 2019. Jäsenvaltioiden on saatettava 45 artiklan säännösten noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 14 päivänä tammikuuta 2023. Niiden on viipymättä toimitettava kyseiset säännökset kirjallisina komissiolle.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Niissä on myös mainittava, että voimassa oleviin lakeihin, asetuksiin ja hallinnollisiin määräyksiin sisältyviä viittauksia tällä direktiivillä kumottuun direktiiviin pidetään viittauksina tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset ja maininnat tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

55 artikla

Kumoaminen

Kumotaan direktiivi 2008/95/EY 15 päivästä tammikuuta 2019, sanotun kuitenkin vaikuttamatta jäsenvaltioiden velvollisuuksiin noudattaa direktiivin 2008/95/EY liitteessä I olevassa B osassa mainittua määräaika, jonka kuluessa niiden on saatettava direktiivi 89/104/ETY osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Viittauksia kumottuun direktiiviin pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

*56 artikla***Voimaantulo**

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämän direktiivin 1, 7, 15, 19, 20, 21 ja 54–57 artiklaa sovelletaan 15 päivästä tammikuuta 2019.

*57 artikla***Osoitus**

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa 16 päivänä joulukuuta 2015.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

N. SCHMIT

LIITE

Vastaavuustaulukko

Direktiivi 2008/95/EY	Tämä direktiivi
1 artikla	1 artikla
—	2 artikla
2 artikla	3 artikla
3 artiklan 1 kohdan a–h alakohta	4 artiklan 1 kohdan a–h alakohta
—	4 artiklan 1 kohdan i–l alakohta
3 artiklan 2 kohdan a–c alakohta	4 artiklan 3 kohdan a–c alakohta
3 artiklan 2 kohdan d alakohta	4 artiklan 2 kohta
3 artiklan 3 kohdan ensimmäinen virke	4 artiklan 4 kohdan ensimmäinen virke
—	4 artiklan 4 kohdan toinen virke
3 artiklan 3 kohdan toinen virke	4 artiklan 5 kohta
3 artiklan 4 kohta	—
4 artiklan 1 ja 2 kohta	5 artiklan 1 ja 2 kohta
4 artiklan 3 kohta ja 4 kohdan a alakohta	5 artiklan 3 kohdan a alakohta
—	5 artiklan 3 kohdan b alakohta
—	5 artiklan 3 kohdan c alakohta
4 artiklan 4 kohdan b ja c alakohta	5 artiklan 4 kohdan a ja b alakohta
4 artiklan 4 kohdan d–f alakohta	—
4 artiklan 4 kohdan g alakohta	5 artiklan 4 kohdan c alakohta
4 artiklan 5 ja 6 kohta	5 artiklan 5 ja 6 kohta
—	8 artikla
5 artiklan 1 kohdan ensimmäinen johdantokappale	10 artiklan 1 kohta
5 artiklan 1 kohta, toinen virke, johdantolause	10 artiklan 2 kohta, virkkeen johdantolause
5 artiklan 1 artiklan 1 kohdan a ja b alakohta	10 artiklan 2 kohdan a ja b alakohta
5 artiklan 2 kohta	10 artiklan 2 kohdan c alakohta
5 artiklan 3 kohdan a–c alakohta	10 artiklan 3 kohdan a–c alakohta
—	10 artiklan 3 kohdan d alakohta
5 artiklan 3 kohdan d alakohta	10 artiklan 3 kohdan e alakohta
—	10 artiklan 3 kohdan f alakohta
—	10 artiklan 4 kohta
5 artiklan 4 ja 5 kohta	10 artiklan 5 ja 6 kohta
—	11 artikla
—	12 artikla
—	13 artikla

Direktiivi 2008/95/EY	Tämä direktiivi
6 artiklan 1 kohdan a–c alakohta	14 artiklan 1 kohdan a–c alakohta, ja 2 kohta
6 artiklan 2 kohta	14 artiklan 3 kohta
7 artiklan	15 artikla
8 artiklan 1 ja 2 kohta	25 artiklan 1 ja 2 kohta
—	25 artiklan 3–5 kohta
9 artikla	9 artikla
10 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta	16 artiklan 1 kohta
—	16 artiklan 2–4 kohta
10 artiklan 1 kohdan toinen alakohta	16 artiklan 5 kohta
10 artiklan 2 kohta	16 artiklan 6 kohta
10 artiklan 3 kohta	—
11 artiklan 1 kohta	46 artiklan 1–3 kohta
11 artiklan 2 kohta	44 artiklan 1 kohta
11 artiklan 3 kohta	17 artikla
11 artiklan 4 kohta	17 artikla, 44 artiklan 2 kohta ja 46 artiklan 4 kohta
—	18 artikla
12 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta	19 artiklan 1 kohta
12 artiklan 1 kohdan toinen alakohta	19 artiklan 2 kohta
12 artiklan 1 kohdan kolmas alakohta	19 artiklan 3 kohta
12 artiklan 2 kohta	20 artikla
13 artikla	7 ja 21 artikla
14 artikla	6 artikla
—	22–24 artikla
—	26 artikla
—	27 artikla
15 artiklan 1 kohta	28 artiklan 1 ja 3 kohta
15 artiklan 2 kohta	28 artiklan 4 kohta
—	28 artiklan 2 ja 5 kohta
—	29-artikla ja 54 artiklan 1 kohta
16 artikla	54 artiklan 2 kohta
17 artikla	55 artikla
18 artikla	56 artikla
19 artikla	57 artikla